

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2012/9

Kőkapura kisvonattal mentünk

„Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Az idei táborba sokan félelmekkel és várakozással teli szívvel érkeztünk. Lezárult életünk egy szakasza, befejeztük középiskolás éveinket. Nagyon sok kérdés fogalmazódott meg bennünk. Merre tartunk, mi lesz velünk ezután? Hogyan tudjuk legyőzni problémáinkat, válságainkat?

A csoportos és egyéni beszélgetések sokat jelentettek számunkra. Megoszthattuk egymással gondolatinkat, kétségeinket, és segíthettünk egymásnak.

Számtalan felhőtlen percet élhettünk át együtt, a közös csobbanások a medencében, a teaházban elfogyasztott finom, meleg teák, a vetélkedőszerzés mind-mind egy-egy felejthetetlen emlékké vált számunkra.

Szállásunk közelében állították fel az imasátrat, ahová bármikor elmehettünk elcsendesedni. Hálát adhattunk életünkért, letehattuk terheinket, és nemcsak magunkért, hanem másokért is imádkozhattunk. A nyugalom szigeteként emlékszem vissza a táborra. Ott fenn, a hegyek között felülemelkedhettem problémáimon, és felismertem: válságban is van reménység.

Molnár Lilla, Lídia ifi

Biciklivel jöttek

Témafelvezetés

Többgenerációs nagytáborunkat 400 fő (hétvégre 426), köztük 90 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen. A bölcsődések, óvodások, hittanosok, 140 ifis, szülők, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlagéletkora 30,3 év volt. A legfiatalabb 3 hónapos, a legidősebbek 89 évesek voltak. A tábor lakóinak 52,7 %-a 25 évesnél fiatalabb volt. A bölcsődéseken kívül 23 bibliakörben beszélgettünk.

A hét címe: **„Újjászült minket élő reménységre”** (1Pét 1,3), témája: **Válságban is van reménység**. Esténként Bálám története által szólt az ige (4Móz 22-24). Az idei 11 fővel 173-ra emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) száma.

Táborozásunk 10,6 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból 105 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítvány segítségével.

A mostani Szivárványban és a következő számokban közölt beszámolókból remélhetőleg kitűnik, hogy érdemes volt imádkozni, sok fizikai, szellemi munkát és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezet-építő hétért.

Püski Lajos, lelkész

„**A**kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el” (Ézsaiás 40,31).

Már egy éve tervezgettem, készültem, hogy részt veszünk mi is a gyülekezeti táborban, hogy feltöltődjünk, hitünkben megerősödjünk.

Jó volt, hogy ott lehettünk, együtt énekelhettünk, együtt imádkozhattunk, közösségünk megtartó és összetartó erejét megtapasztalhattuk.

Jó volt gyermekeim örömét látni, hogy ők is megtalálták itt a helyüket, és jól érzik magukat.

A kiscsoportos beszélgetéseken örömmel vettem részt, jó volt másokat meghallgatni, és látni, hogy mindannyian ugyanabból a lelki kenyérből táplálkozunk, érjenek bennünket bármiféle nehézségek, válságok.

Remélem, hogy az együtt elfogyasztott táborkalács mindig emlékeztetni fog arra, hogy összetartozunk, és hittel, egymást szeretettel segítve, támogatva a legnagyobb gondok bajok is legyőzhetőek, mert Ő „Újjászült minket élő reménységre”.

*Kelemen Krisztina
17. csoport*

Reggeli énekes ébresztés

Na, itt vagyok megint. Ez volt az első gondolatom, mikor megérkeztünk ázottan, csapzottan a Várhegy Üdülőbe.

Jó volt hátrahagyni kételyeimet, mindennapi gondjaimat, problémáimat.

Tele voltam örömmel, mert már nagyon vártam a rég nem látott ismerősökkel, barátokkal való találkozást.

Aztán meghallottam a hét vezető igéjét: „Válságban is van reménység”.

Komolyan? Tényleg a gondjainkkal fogunk egész héten rágódni? Na ne!

Azért jöttem a táborba, hogy kikapcsolódjak és Istennel foglalkozzak, nem a mindennapi nehézségekkel.

Ez az érzés egészen az első ifis foglalkozásig elkísért, mikor Zoli bejelentette, hogy ma a válságok fajtáival fogunk foglalkozni.

Már előre sajnáltam magam az egész hét hátralévő része miatt.

Aztán elkezdünk beszélgetni és azt vettem észre, hogy kétségeim egymás után válnak köddé.

Helyüket öröm foglalja el, hogy itt lehetek és megbeszélhetem a problémáimat, hogy megtanulhatjuk együtt, Krisztusra támaszkodhatunk a bajban, ő ad nekünk erőt, ő segít minket a bajban, vele minden probléma megoldható, még ha nem is varázsütésre.

Ezeknek a dolgoknak a felismerése után már sokkal jobban éreztem magam.

Mikor utolsó nap a morzsaszedegetés alatt elégettük a válságainkat jelző papírdarabokat, sokkal felszabadultabbnak éreztem magam.

Boldogan feltöltődve szálltam be az autóba és indultam el hazafelé.

Mégiscsak jó volt ez a hét, kár volt előre kétségbeesni!

Gonda Bence, Otniél ifi

Ismét egy áldott hét a régi „Újhelyen”.
Nekem a tizenharmadik.

A hőség után hűsítő zápor fogadott bennünket. Otthonosan elhelyezkedtünk. Majd az egyre növekvő zibongásban a „Kakas” is csak némán mert kukorékolni, de azt jól csinálta.

Új testvéreket is kaptunk. A foglalkozáson visszatekintettünk hosszú és még hosszabb eddigi utunkra.

Az Úr jelenlétét ismertük fel elmúlt dolgainkban, megállapítva, hogy Ő valóban rajtunk tartja vigyázó szemét, és ha elbuknánk, mindig felemel.

Nekünk is lehet még sok feladatunk. A csüggedőket vigasztalni, egymás terhére hordozni, imádkozni, és hitünkben erősen megállni. Nem színből, hanem igazán, mert az Úr előtt csalni nem lehet.

Most sajnos rászorultam, és megkaptam az igazi, önzetlen testvéri segítséget. A szeretet bőven áradt.

Köszönöm, Istenem, Neked és önekik, akik tettel s szóval segítettek.

Életem legszebb és legáldottabb ideje mindig a tábori hét. Feltölt és megerősít.

Mi, akik már megkaptuk a hit nagy ajándékát, segítsünk másoknak is felismerni: veled jární, Uram, többet ér minden földi kincsnél.

*Takács Sándorné
Nyugdíjas csoport*

23. csoport

Női foci résztvevői

Erre a táborra már két héttel előtte elkezdtem készülni, annyira vártam, hogy végre ifis lehetek, és nem hitanosként tekintenek majd rám.

Amikor felszálltunk a buszra, aggódtam, vajon hogy jövök majd ki a leendő társaimmal, de mikor megérkeztünk, minden megváltozott, mert kiderült, nagyon kedvesek.

Az egyik ifivezetőnk, Nemes Vitoldot még korábban megismerhettük, de a másikkal, testvérel, Szandival csak ott találkozhattunk először.

Örülök, hogy egy testvérpárt kaptunk.

A focimeccseken való szurkolást is nagyon élveztük a lányokkal és örültünk, hogy fiatal korunk ellenére is tudtunk sikert elérni az idősebbekkel szemben.

Sajnos a második fordulóban nem jutottunk tovább, de szerintem ez is nagy dolog volt.

A délelőtti ifis foglalkozások, a kézműves foglalkozás, láthatatlan színház, medencézés délután és éjszaka, csillagtúra, de nekem az összes közül a hangulata miatt az esti teaház tetszett a legjobban.

Remélem, jövőre is nagyon jól fogom magam érezni és a többiek is.

*Dobi Glória
Rúben ifi*

A Págiel ifinek ez volt a második közös tábora, így érthető, ha idén könnyebben oldódtunk fel. Újabb taggal bővült az ifink ebben az évben, és a társaság szerencsére hamar befogadta. Jó volt ez a tábor is, csakúgy, mint tavaly, de a legjobb, hogy minden tábor más, és évről-évre egyre jobb. A beszélgetéseink a hét vége felé tartalmasabbak lettek, és nagyon élveztük a különböző játékokat. Jó volt a templomban az esti áhítatnál szolgálni, igyekeztünk hálát adni Istennek a gondoskodó szeretetért. Bár voltak nehéz pillanataink, úgy gondolom, ezek hozzátartoznak a mi tini életünkhöz. A mi ifink még fiatal, és reméljük, hogy sok táborba jöhetünk még közösen.

Kósa Anna, Págiel ifi

Rá kellett jönnünk, hogy a válság az emberek életébe nem a gazdasági nehézségekkel jött be, hanem már az első bűnesettel. Jó volt megbeszelnünk, hogyan tekintsünk a problémákra, és kinél van a segítség a legnehezebb időben is. Ott, ahol minden gondunkat letehetjük és megértésre találunk. Amikor bűnbánattal Istenhez fordulunk, Ő megbocsát, és elvezet az örök életre Jézusért. Tanulásként kaptuk Istentől, hogy mi inkább válasszuk az élet útját. Családom el is indult rajta, mert gyermekeink szeretnének aktív tagjai lenni a gyülekezet ifi csapatának, apukám már hét-főn „beiratkozott” a gyülekezetbe és mindannyian boldogan adtunk hálát Urunknak ezért a csodálatos hétért,

ahol megtapasztaltuk Isten gondviselő szeretetét. Imáinkat meghallgató Urunk van, most is megtapasztaltuk.

Kun Zoltán, 19. csoport

Hagy örömünkre idén nagyon sok óvodás kisgyermek jött a táborba, így két csoportban tudtunk velük foglalkozni. A tizenhárom kis óvodással Szanyiné Bokor Cseperke, Szanyi Róbert és jómagam foglalkoztunk.

Minden nap közös énekléssel kezdtünk, s a hét folyamán több keresztyén gyerekdalt tanultunk meg. A különböző bibliai történeteket rövid bábelőadásokon keresztül ismerhették meg a gyerekek. Így került sor Dávid és Góliát, Jónás, a jó Pásztor és az elveszett juh történetére. Ily módon tanultunk Isten nagyságáról, hatalmáról, erejéről, Jézus szeretetéről. Beszéltünk az engedelmességről, a bűnről, a bocsánatkérésről és megbocsátásról, a szeretetről, egymás segítségéről. Minden nap lehetőség nyílt szabad játékra is: képkirakó, képpárosító játékok, gyöngyfüzés, gyurmázás. A hét végére nagyon jól összeszoktunk a gyerekekkel, és nagyon megszerettük egymást. Mindannyian sok élménnyel gazdagodva érkezünk haza.

*Bokorné Máthé Gabriella
Kisóvoda*

Esti áhítat

Kézműves foglalkozás

Talákoztatok mókuskokkal a táborban? Én igen, és nem is egyvel, hanem tizenöttel.

És úgy összebarátkoztunk, hogy egész héten együtt játszottunk, fát ültettünk, amit kerítéssel körbekerítettünk, gyurmáztunk, színeztünk, fociztunk és mesét hallgattunk, de ami a legfontosabb, megismerkedtünk azzal, aki az egész világot teremtette.

Igen, még azt a finom makkot is, amit olyan ügyesen rágszáltak az én kis mókusaim.

Megtanultuk, hogy Isten olyan önzetlen, mint a mesebeli fa, amely mindenét odaadja a kislfiúnak, annyira szereti.

Mindig megbocsát, ha megbánjuk bűnünket, úgy, mint Zákeus.

Most már tudjuk, hogy nekünk is törekednünk kell arra, hogy önzetlenség és megbocsátóak legyünk.

Sőt egy kis teknős történetén keresztül azt is megtanultuk, hogy amit ránk bízunk, azért felelősséggel tartozunk, és úgy kell vigyáznunk rá, mint a kicsiny kis fényünkre.

Úgy gondolom, ha van még több olyan kis mókus, aki ilyen szépen világít a kicsiny kis fényével, mint az enyéim, akkor „váltságban is van reménység”.

Püski Zsuzsanna, Nagyóvoda

A tábor hete bizonyára sokakban hagyott néhány örömteli pillanatot. Bennem is, mivel ez volt a legelső táborom a gyülekezettel.

Bevallom, egy kicsit kételkedve vágtam neki hétfőn az útnak, de a hét végén már kicsit rossz volt otthagyni a sátoraljaújhegyi Várhegy Üdülőt.

A hét legelején még nem is gondoltam, hogy a tábor hétköznapiját ennyi érdekes program fogja majd még színesebbé tenni.

Én személy szerint legjobban az ifimnek örültem, mivel ebben a számomra új közösségben néhány olyan emberrel ismerkedhettem meg, akikkel a héten bátran megoszthattam gondolataimat.

Ezen kívül még igazán érdekesnek tartottam a reggeli közös énekléseket, valamint az esti áhítatokat, melyeken együtt dicsőíthettük az Úr nevét.

Jó volt látni azt, hogy kicsik és nagyok mind együtt tudnak lenni egy teljes héten át szeretetben, békességben és megértésben.

Nagyon remélem, hogy jövőre is lesz alkalmam eltölteni majd egy nagyszerű hetet testvéreim között.

*Nyirán Péter
Nátánáel ifi*

Kisvonatos kirándulás Kőkapura

Bábszínház

Lbben az évben a Kishittan két nagy, nagyjából egyforma részből állt.

Az amúgy is okosak, ügyesek, motiváltak, és az egy két nap múlva okosakká, ügyesekké és motiváltakká válók csoportjából.

Persze, ez utóbbi csapatba tartozó gyerekeknek időnként a fülébe kellett sügni, hogy mire is jöttünk rá az elmúlt pár napban, s akkor már ismét „homogénné” válhatott csoportunk.

Egy ilyen szuper csapattal pedig álom együtt nyaralni.

A délelőtt egyik felében Bálák, Bálám és a számár izgalmas történetét boncolgattuk, míg a fennmaradó időben el is játszottuk a korábban hallottakat.

A csapat minden tagja megnyergelhette a próféta szamarát, és Táborgyertyára az is kiderült, hogy a számár nem is annyira csökönyös, mint gondoltuk volna, hiszen létezik olyan eset, mikor mi, emberek, túlteszünk a számár természetén...

A héten, foglalkozás keretében, többször játszottunk, tobozt hajigáltunk, versenyt futottunk, és egész napra kiterjedően aktivitásunkkal „koronákat” gyűjtöttünk.

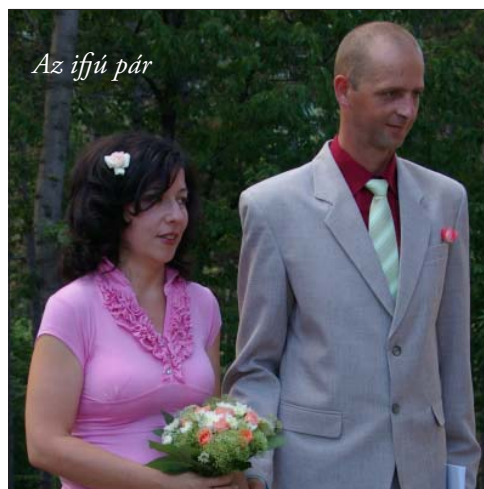
*Kristófné Máthé Ildikó
Kishittan*

Ldén 3. alkalommal táboroztam a gyülekezettel, de most először kísért el a férjem. Ő eddig nem sok érdeklődést tanúsított a hit iránt, de az Úr fáradhatatlanul ostromolta a leggyengébb pontján, a focin keresztül. A gyülekezeti focicsapat tagjából vált alkalmoszerű Mai Ige olvasóvá, majd táborlakóvá. Várakozáson felül sikerült akklimatizálódnia, őt is megérintette a szavakkal vissza nem adható, csak saját bőrünkön megtapasztalható szeretet, összetartozás, békesség.

Régi álmom vált valóra a kiskápolnában kötött esküvővel. Köszönetemet szeretném kifejezni mindenkinek, aki segített a megvalósításban illetve velünk örült. A kísértő végig igyekezett elbizonytalanítani: rossz ómenek övezték az oltárhoz vezető utat (kéztörés, helyszíni bírság, családi ellenállás). Isten csodái (a titkon vágyott menyasszonyi csokor realizálódása, az egyedi meghívók, amelyek „véletlenül” pont aznapra voltak betervezve stb.) azonban nyilvánvalóvá tették: **ez az egyetlen helyes út, Istennel járni.**

Kívánom, hogy a hétköznapiak nehézségei között is vegyük észre ezt!

Balázsné Bocz Tímea, 16. csoport

Az ifjú pár

Sátoraljaújhelyen 400-an (hétvégén 426-an) táboroztunk

Csoportvezetők

Az új ifj – Rűben

Matuzsálem ifi

Mint a Matuzsálem ifi egyik első táborozója nagyon jól éreztem magam a táborban.

Hétfőn ifink néhány tagja immáron harmadik alkalommal vágott neki kerékpárral Sátoraljaújhelynek.

Több mint 80 km-t tekertek le.

Idén is hamarabb érkeztek meg, mint a buszosok.

Nagyon tetszett a teaház, a bő választék, és a kellemes zene.

A vidám csoportfoglalkozások tartalmas és komoly beszélgetések is voltak egyben.

A kedvenc élményem az egyik csoportbeszélgetés után volt, amikor az ebédlőbe mentünk, és közben Hodossi Máténak köszönhetően beénekeltük a tábor.

Sok ember arcára csaltunk örömet.

Idén a láthatatlan színházat a mi ifink rendezte, melynek háttérében nagyon sok munka állt.

Az ifink egyik tagja, Nemes Alexandra a Rúben ifi vezetője lett.

A táborgyertya nagyon meghitt alkalom volt.

Idén női csapattal is részt vettünk a foci-bajnokságon.

Remélem, a jövő évi táborunk is ilyen jó hangulatban fog telni!

*Juhász Levente István
Matuzsálem ifi*

Másodjára voltunk családommal a „hegyen”. Igaz, hogy ismertük már a helyet, mégis tele kíváncsisággal és egyben elvárásokkal érkezünk. Más lesz-e, mint tavaly, meglesz-e minden jó, mi tavaly volt, lesz-e olyan jó a csoport és a téma, mint az előző évben? Nem fogunk-e az első év élménye után csalódni? A „válság” mint téma kellemes meglepetés volt, a hozzá választott öszövségi történet pedig telitalálatnak bizonyult. Bálám történetén keresztül olyan megvilágításba került a válság, melyre egyáltalán nem számítottam. A többezer éves Bálám, a számárnál is szemellenzősebb ember annyira mai és emberi volt, hogy a történetén keresztül, a mi generációnkat érintő problémákat is át tudtuk beszélni. A gyermeknevelés kihívásai, munkahelyi válságok, szüleinkkel és környezetünkkel való kapcsolatunk, lelki és életvezetési nehézségeink mind előkerültek. Hálás vagyok, hogy a táborban a válságból kivezető útról, a közösségről és a közösséghez tartozás erejéről, a lelki és fizikai értelemben vett tartalékképzésről tudtunk egymással gondolatokat cserélni, s egy héten át erősítettük egymást lelkileg.

Kozák Tamás, Ábrahám-kör

Láthatatlan színházba készülnek

A Nagyerdei Lélekkarbantó Rt. András elnevezésű csoportrészele (a pár éve megszűnő Fiatalok Köre Kht. vállalati jogutódja az Ábrahám-partnercéggel egyetemben) az Rt. vezérigazgatóságának rendelkezése alapján és felügyelete mellett válságkezelő konferenciára gyűlt össze Sátoraljaújhelyen.

Örömmel jelentjük, hogy a tanácskozás rendkívül hasznosnak bizonyult, hiszen számos olyan ötlet látott napvilágot, mely nemcsak az András-csoport, de az Rt. egészének lelki profítnövekedését is biztosítani képes a jövőben.

Nagyban segítették a csoportmunkát Püski vezérigazgató (lelki) meggazdagodást elősegítő témajavaslatai, a csapat kreatív igazgatójának, Tóth-Matolcsi Lászlónak a kiváló csoportdinamikát biztosító délelőtti tréningjei, illetve az Rt. összes részvényesének esti tanácskozásai, ahol egy néhány évvel ezelőtt tevékenykedő kollégánk, Bálám válsághelyzetének tanulságait elemeztük.

A hét végén azonban rájöttünk, hogy minden siker ellenére egy komoly krízist képtelenek voltunk megoldani: a hazautazásból fakadó veszteség- és hiányérzet válságát.

Ezt idén némileg enyhíteni tudta, hogy két tagtársunk, Szabó István és Kun Dorka egy héttel a konferenciánk után ugyanezen a helyen egy határozatlan időre szóló házassági fúziót hajtott végre magáncégeik között.

Javasolnánk a vezérigazgatóságnak, hogy jövőre olyan témajavaslatot dolgozzon ki, mely a sátoraljaújhelyi tábor évenkénti ideiglenes megszűnésének minden részvényest érintő válságát orvosolná valamiképpen.

*Baranyai Norbert, sajtóreferens
András-kör*

Kisik műsora

A nagyhittanos foglalkozások során Ruth könyvével ismerkedhettünk meg, ahol játékosan egyre közelebb kerültünk Istenhez. A kalászszedés és a kenyérsütés volt a legnagyobb élményünk. Át tudtuk érezni Ruth sorsát, és hogy Isten adott ehhez a nehéz munkához erőt, és közben még társat is talált magának. Az utolsó foglalkozáson „Ruth és Boáz esküvőjére” terveztünk volna meghívókat, de miután kiderült, hogy a táborban esküvő lesz, ezért ezeket az ifjú pár számára készítettük. Így nemcsak magunkra gondoltunk, hanem másokra is, és megtanulhattuk, hogy jobb adni mint kapni. Isten gondoskodik mindenkiről, aki rábízta életét. Örülünk, hogy Isten rólunk is gondoskodik, ezáltal mi is közelebb kerülünk Őhozá. Hálásak vagyunk Istennek!

Nagyhittan

Medencében

Esti áhitat a templomban

Ha a híreket hallgatjuk, a legtöbbet hallott szó ez: válság. Amikor meghallottam, hogy a hét témája is ez lesz, belém hasított a gondolat: jaj, még itt is! Nagyon megkönnyebbültem, hogy a csoportban nem csak a gazdasági válságról volt szó (arról is, hiszen az ránk is hat), hanem főleg a mi személyes válságunkról. A válság gyökere az Úr szerint ez: „Elhagytak engem, az élő vizek forrását” (Jer 2,13). Viszont van visszaút az Atyához Jézus Krisztus által. És ha közösségünk van Jézussal, akkor nem fogunk válságokat átélni? De igen! Viszont egészen bizonyosak lehetünk abban, hogy: „mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki ...úgy megőriz (válságaim idején is!), hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről...” (HK.1. kérdés-felelet). Nehéz körülményeink között is ez adjon nekünk biztonságot.

*Hajdu Ilona
18-as csoport*

Tizedik alkalommal érkeztem családommal a gyülekezeti táborba. Már 10 éves korom óta írom a tábori útinaplómat, mert minden tábornak megvannak a bensőséges történetei, és ezeket szeretem megőrizni. Mindig az a furcsa érzésem támad, amikor a táborba érkezem, mintha megállt volna az idő, és el sem telt volna egy év a két tábor között. Elfelejtődik a sok küzdelem, válság, megpróbáltatás, és mind jelentőségét veszíti, ahogy visszatérünk „a Várhegyre Ignácz úrnak lakhelyére”. Öröm újra látni az ismerős arcokat, nézni a gyerekeket, csodálkozni, mennyit nőttek, őszintén beszélgetni, új táborozókkal megismerkedni, együtt dicsérni az Urat. Amit megőrzök emlékezetemben a következő táborig: hallom Lajos bácsi „Halló hallóját” a fehér hangszóróból, a tábori zenekarok lelkes szolgálatát, látom magam előtt a táblán a fát és gyökereit és a gyönyörű kilátást az ebédlő teraszáról, érzem a teaház finom illatát. Ebben a táborban mindig visszatalálok önmagamhoz, örülök minden egyes tábori napnak, sok-sok szeretetet kapok és próbálok adni, új célokra találok, közelebb kerülök Istenhez, és megteremtődik bennem az igény, hogy olvassam a Bibliát, és bizonyosságot tegyek róla egészen a következő táborig.

Pongor Anna, Mix ifi

Tábori zenekar egyik csoportja

Előadáson

Mamikánk állandó jelenlétet igényel, ezért most egyikőnk sem tudott volna táborozni. Egy jó ötlet nyomán megkaptuk a hotel egyik szobáját, így őt is vihattuk magunkkal (amitől eleinte tartottunk, mivel 90. évében jár). Örömmel látta a nyüzsgő gyülekezeti nagy családot, és lelki élményekkel is gazdagodott.

Gyulával a 20. csoportba kerültünk. A tagok életkora kb. 35-75 év, és egyébként is vegyes összetételű volt. Sok időt eltöltöttünk ismerkedéssel, egymás sorsának, hitéletének megismerésével.

Témánk, mint mindenkinek, a válság volt. Beszéltünk többféle válságról, végkövetkeztetésünk lett, hogy a lelki válságainkra a szeretet Istene: a válTság a megoldás.

Amiről az egész világ beszél, a gazdasági- és energiaválság, alig került szóba.

A sok különböző program közül nekem legértékesebb a csoportfoglalkozás volt.

Diviánszkyne Katona Ilona, 20. csoport

Egészen biztos vagyok benne, hogy én éreztem magam a *legjobban* ezen a héten!

Miközben a felnőttek valami válságról meg számárról – igen, számárról (!) – beszélgettek, én egész nap csak játszhattam, focihíhattam a nagyfiúk labdájával, és nézegethettem Ignác bácsi gyönyörű virágait.

Szüleim minden reggel megvásárolták a tábori napilapot, melynek én is nagy rajongója lettem. Az én feladatom volt „elolvasni” a minden számban felbukkanó kiskakast.

A bábszínházban jártam, ahol megtudtam, hogy hazudni nem becsületes dolog, és megtanultam nyuszibugizni is.

Ennyi élmény, játék és vidámság! Ezt mind én kaptam? Biztosan nagyon szerethet engem az Isten, ha ezt mind-mind nekem adta... Hogyan hálálhatnám meg Neki?

Ki nem mondott kérdésemre Anna és Csilla néni már tudták a választ. A hét végén tőlük ajándékba kapott plüss pingvin nyakából ezt az Igét olvasta fel az anyukám: „Áldjad én lelkem az Urat” (Zsolt 104, 35.). Igen, azt hiszem egy ilyen remek hét után nem is tehetnék mást...

Baranyai Dániel 1,5 éves

Bölcsőde

(Lejegyezte: édesanyja, Hunya Szilvia)

Többgenerációs sportvetélkedő

A Págiel ifi szolgái

Most voltunk negyedszer. A gyerekeink kezdenek belenőni a minden évben várva várt „gyűlitáborba.”

A legkisebb Domonkos, aki most öt éves, az unokatestvére, Jakab miatt is alig várta már, hogy Sátoraljaújhelyre induljunk, mert akkor biciklizhet a nála pár évvel idősebb rokonnal.

Nincs is számára annál szebb dolog, mint mikor a baráttal cikázhat kis kétkerekűjén. Reggelente, mikor még az egész tábor alszik, ő már talpon van, és a fülembe súgja hat órakor: „Apa, mehetek Jakival biciklizni?” Persze - és fülig érő szájjal, kakaskukorékolás után közvetlenül, indulhat a nap két keréken.

Idén, indulás előtt krízishelyzet alakult ki. Konstatáltuk, hogy a gyerek megnőtt, és ezzel a biciklimérete is, de a kocsiba így már nem fér be a bringa. Újítani kellett. A tetőre rögzítettük a kétkerekűt. Első krízis megoldva.

Megérkeztünk a táborba, ahol kiderült, Jakab is megnőtt a biciklijével együtt, de ők pont ezért nem hoztak drótszamarat. Nincs kivel biciklizni. Újabb krízis. Domonkos elkámpicsorodik, szája sírásra görbül, szeme sarkában könnyecseppek reszketnek.

Lehet, hogy egy felnőtt ezen csak elmosolyodik. Sokkal nagyobb problémák is vannak ennél. Ha valaki elveszti a munkáját, súlyos betegséggel küzd, meghal valamelyik szerette, az mind-mind egy-egy személyes tragédia, válsághelyzet.

A fiamnak a kerékpár nélküli Jakab jelentette a krízist. Egy világ dőlt össze benne. Egy éve várt arra, hogy Jakabbal biciklizhessen, és tessék, most csak egy bringa

van kettőjükre. Tragédia! Jakab nem esett kétségbe. Átkarolta Döme vállát, és közölte: „Gyere, menjünk biciklizni!” Hogyan? Ketten, egy bringával? Igen, megoldották. Egy héten keresztül, mosolyogva, boldogan bicikliztek felváltva az egy kerékpárral. Hol Jakab tekert és Domonkos nézte (figyelemmel, szakértő módon), hol fordítva. Egész héten nem esett szó arról, hogy ez gondot jelentene. Mindkét gyerek maradéktalanul boldog volt, és tekerték a pedált. Ösztönösen ráéreztek, hogy a krízishelyzet nem más, mint a régi, megszokott szituáció radikális megváltozása. A régi úton nem haladhatunk tovább, mást kell kezdenünk, különben elveszünk. Aki nem tud változni, változtatni, bele is pusztulhat a krízisbe.

A keresztyén ember életében ugyanúgy vannak válságok, mint a nem hívők életében.

Nekünk ugyanúgy fel kell adni a régit, és új utakat kell keresnünk. A mi előnyünk annyi, hogy nem céltalanul bolyongunk, nem találomra vágunk neki egy tetszőleges ösvénynek, nekünk van iránytűnk a kereséshez, és ez nem elhanyagolható tényező.

Pusztai Gábor, 22. csoport

Délelőtti beszélgetés (16. csoport)

Milyen nagy csoda, hogy megannyi válságunk közepette ennyi ember mondott igent az idei táborra, időt, fáradságot és pénzt áldozva arra. Milyen nagy csoda, hogy hajszolt életünkben ilyen sokan erre a pihenésre, erre a közösségre vágytunk. Milyen nagy csoda, hogy az eddigi táborok alapján már-már „joggal” epekedhettünk lelki feltöltődés után idén is. Milyen nagy csoda, hogy olyan sokan imádkozhattunk az egész táborért, és az Úr áldása nem maradt el. Milyen nagy csoda, hogy több százan mondhattuk ki, ébredhettünk rá, van/volt válság az életünkben. Milyen nagy csoda, hogy olyan sok ember épülhetett akár egyetlen személyes vallomásból is. Milyen nagy csoda, hogy ennyi csoportban külön-külön, majd csoportokon keresztül együtt is kereshettük az Isten szerinti megoldást válságainkra. Milyen nagy csoda, hogy az Úr meg tud erősíteni a táborban tett elhatározásainkban, még ha nem is fog menni azonnal. Milyen nagy csoda, hogy egyetlen szót tudok megfogalmazni a tábor értékeléseként: hála.

Mózes Dávid, Dávid ifi

19. csoport

Teaház

Zumba

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

20. évfolyam 9. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe: www.refnagyerdo.hu

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült: 700 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

Csuprosok

Táborgyertya

Merre megy vonatunk?

*Találkozunk évközben és
jövőre a táborban!*